

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7748** по описа за **2011** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. А. М. Д. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.5 чрез адв.И. Ш. от САК срещу РЕШЕНИЕ от 09.11.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 17-ти състав по нахд № 4320/2010 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № 22-2201528 от 25.11.2009 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) ѝ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2500 лв. за неизпълнение на предписание № 17, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ с протокол за извършена проверка, връчен на 22.04.2009 г. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати в хода на административно наказателното производство съществени процесуални нарушения. Касаторката визира допуснатото съществено процесуално нарушение при съставяне и връчване на АУАН. Посочва, че не е адресат на предписанията, за които ѝ е наложена глоба. Касаторката претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответният по касационната жалба директора на Дирекция „Инспекция по

труда” – С. оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 09.11.2010 г.Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав по нахд № 4320/2010 г. е потвърдил изцяло наказателно постановление (НП) № 22-2201528 от 25.11.2009 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С.. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П. А. А., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи и при правилно приложение на материалния закон, като касаторката е осъществила състава на нарушението по чл.415, ал.1 КТ.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността и допустимостта. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 17-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

На основание чл.220 АПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН касационната инстанция възприема изцяло правилно установената от районния съдия фактическа обстановка: При проверка, извършена на 08.06.2009 г. на място в обект на [фирма] в [населено място], [улица] по документи в Д „ИТ”- С. на 11.06., 23.06.09 г. и на 02.07.2009 г. не се представили документи за изплатено трудово възнаграждение на А. Н. К., В. Е. Ш., Н. Д. К., Н. В. Н. Ц. Д. И. за м.декември 2008 г., което било в нарушение на предписанията, дадени в т.17 от протокол за проверка, връчен на 22.04.2009 г. със срок на изпълнение до 29.05.2009г. За констатираното нарушение на чл.415, ал.1 КТ свидетелката П. А. съставила АУАН № 22-2201528 от 21.07.09г. на касаторката Д. в качеството ѝ на управител на [фирма] и издадено обжалваното пред СРС НП № 22-2201528 от 25.11.2009 г.

В АУАН е отбелязано, че е съставен на основание чл.40, ал.2 ЗАНН в отсъствие на нарушителя. Съгласно същата разпоредба когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие. Към жалбата до СРС касаторката е приложила своя молба вх.№ ИТ-4981/08.07.2009 г. до Дирекция „ИТ” – С., в която посочва, че във връзка с поканата на инсп. П. А. за явяването ѝ на 08.07.2009 г. за връчване на АУАН, кореспонденция следва да ѝ бъде изпращана на адрес [населено място] 1407, [улица], ет.1, ап.5. Съдържанието на молбата е ясно указание, че касаторката е била поканена за връчване на АУАН, но не се е явила. Във връчената ѝ покана (стр.31 от делото на СРС) изрично се съдържа предупреждение, че при неявяване ще бъде приложен чл.40, ал.2 ЗАНН. Установява се от констативен протокол от 08.07.2009 г., че касаторката не се е явила за съставяне на АУАН в нейно присъствие, което е напълно достатъчно основание актът да се състави

в отсъствието ѝ. Ето защо не е допуснато нарушение на чл.40, ал.2 ЗАНН, актът е съставен в присъствието на двама свидетели, които да го подписали в изпълнение на изискванията на чл.40, ал.3 ЗАНН. Съгласно чл.43, ал.4 ЗАНН когато актът е съставен в отсъствие на нарушителя, той се изпраща на съответната служба, а ако няма такава - на общинската администрация по местоживеенето на нарушителя за предявяване и подписване. Същото законово изискване е спазено чрез изпращане на актовете за връчване чрез общинската администрация, която с писмо рег. № 04-00-118 от 09.10.2009 г. уведомява Д „ИТ” – С., че адресът на касаторката в район „Л.” е посещаван от служители на районната администрация, но лицето не е открито за връчване на АУАН. В случая не е налице основание за приложение на разпоредбата на чл.43, ал.6 ЗАНН, защото касаторката сама е обявила адрес за кореспонденция, поради което не е имало основание за „щателното ѝ издирване”. От друга страна е приложима разпоредбата на специалния закон - чл.416, ал.3 КТ, съгласно която, ако лицето не бъде намерено на адреса на управление, на постоянния му адрес или по месторабота, връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащ на връчване, на таблото за обявления и в интернет страницата. Изискването е спазено чрез поставяне на съобщение рег. №ИТ-7341/23.10.09 г. на таблото за обявления в Д „ИТ” – С. и в Интернет страницата на ИА „ГИТ” на 30.10.2009 г. Правилно и законосъобразно при тези данни административно наказващият орган е приел, че на основание чл.416, ал.4 КТ актът следва да е счита за редовно връчен. По изложените съображения не е допуснато визираното в касационната жалба оплакване за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне и връчване на АУАН.

Районният съдия е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Установява се от т.17 на предписанията, дадени в протокол, връчен на 22.04.2009 г., че същите вменяват задължение за „работодателя” да изплати на своите работници и служители на основание чл.128, т.2 КТ уговореното трудово възнаграждение за м.декември 2008 г. Няма спор в случая, че качеството „работодател” по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ има юридическото лице [фирма]. Действително наказаното лице е негов управител, т.е. законен представител и орган, който формира и изразява волята на юридическото лице. Налагането на административно наказание по чл.415, ал.1 КТ за неизпълнение на задължително предписание предполага даването на такова предписание с конкретен адресат. Вярно е, че към датата на установяване на нарушението и налагане на наказанието редакцията на нормата на чл.415, ал.1 КТ (Д.в. бр.108/08 г.) е предвиждала възможност за налагане единствено на наказание глоба”, което предполага, че субект на нарушението е физическо лице. Пропускът на законодателя да предвиди възможност за налагане на имуществена санкция на юридическото лице „работодател”, което не е изпълнило задължителните предписания не може да бъде преодолян чрез налагане на наказание на физическото лице - управител, без конкретните указания да са адресирани лично до физическото лице. В случая това изискване не е изпълнено - указанията са адресирани до „работодателя”. Доколкото задължителните предписания се отнасят до дружеството работодател, липсва основание за ангажиране на административно-наказателната отговорност на касаторката, тъй като същите не

му вменяват правило за поведение. Като не е констатирал неправилното приложение на закона от АНО районният съдия е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Ето защо и на основание чл.221, ал.2 АПК обжалваното решение следва да бъде отменено като неправилно.

По същите съображения – неправилно приложение на закона следва да бъде отменено обжалваното пред СРС наказателно постановление. Водим от горното Административен съд София - град, II-ри касационен състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 09.11.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 17-ти състав по нахд № 4320/2010 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № 22-2201528 от 25.11.2009 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С. и вместо него

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 22-2201528 от 25.11.2009 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на С. А. М. Довидио със съдебен адрес [населено място], бул. „Ч. връх” № 46, ет.1, ап.5 в качеството ѝ на управител на [фирма] на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2500 лв. за неизпълнение на предписание № 17, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ с протокол за извършена проверка, връчен на 22.04.2009г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.